

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ

Τασος Κορφης

Μνημη Φαιδρου Μπαρλα

ΠΡΟΠΑΡΟΞΥΤΟΝΑ

Κατα Φιλολογου

Γεννηθηκε κι αλλος φιλολογος
κι αλλος της μοιρας μας υπολογος.

Διακρισεις

Πρεπει να φερουνε πηλικιον
οι επιτυχούτες εις το Λυκειον.

Τα παντα ρει

Στερηση πηρε για τροχαιο δικτηνη
ο Γιανγης, ηρωας του Ριμινι.

Ερωτας 1978

Σε λαθος πορτα χτυπησα.
Αγαπησα μια χιτυσα.

Οργισμενοι νεοι

Σχεδιαζουν κοσμο δικαιοτερο,
επαγω στου μπαμπα το κοτερο.

Τα παρθια βελη

Σπιρτοξυλο αυτι γι ακοντιο
εξακοντιζει το γεροντιο.

Συνταγη

Καθε αδικο, καθε αγισο
γλυκαινει με γλυκαγισο.

Ανερχομενοι

Για γ αγεδει στα κυματα
μαθαινει ο φελος κουνηματα.

Ραντιερης

Ω, γα χα ζωη αλα Νερωνα
τη νυφη γα μη πλερωνα!

Απουσια ποιησεως

Λεξεις, ωραιες εικονες κι οιηση,
μα φαχνει για τηγ ποιηση.

Βικτωρια Παπαδαστου

ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΠΕΡΑ ΟΧΘΗ

Γρηγορα να παρω
στα χερια μου
οσα μου αποικειγα
απο τουτο
το καυτο καλοκαιρι που καψε
και του στεργο χιτωνα μου.
Σταγονες απο αμα
στην καθε λεξη μου
οδυνηρη προσβαση
στην Αντιπερα οχθη.

Γιωργος Ρωμανος

ΕΝΑ ΚΟΡΜΙ

Εγα κοριμ λοιπον μας λειπει
Τιποτε αλλο
Εγα κοριμ κι ας ειγαι ξεγο
Να φυλιαζουν τα χερια
Να στραγγιξουντε μεσα του
Και παραπονο κι αγκαλια γα
χορτασουντε
Ουτε λογια, ουτε καιρος χαμιενος
Για... πλησιασια ψυχων.

ΥΠΟΜΟΝΗ

Μαθαιμε φιλε μου τι ειγαι «υποιονη»
Μαθαιμε τηγ οργη — σφαγισια
σιδερεγιο —

Να τη φυτευουμε στα δούτια
Να ζει με το κορίτι μας
Να το σκουριάζει.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΗ

Μετα από καθε παρελαση
ενας γηλιος οδοκαθαριστης
μικρεις στη σκουπα του
τ αχγαρια των φαγταρων
τις χαρακιες των «ταγκες»
Επουλωνει αργα με το σαλιο του
τη ρημαγιενη ασφαλτο.

ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΣ

Αχ μωρε πατερα

Εσυ απ το 40 με το πιστολι στην
κωλοτσεπη
Εγω με τα μωαλα μου σκορπια

Εσυ με την Ιδεα προς τη γικη
Εγω πατριδα γα χω εγα δωματιο
κι αυτο με γοικι.

ΤΟ ΞΑΚΡΙΣΜΑ

Πιατι ξακριζου απο γυρω τα διελια
Πιατι μιας κλεβουν τη χαρα του
χαρτοκοπη,
Ν αγοιγουν οι σελιδες σαν το φορεμα
Κουμπι πουμπι τα δαχτυλα
γα πανε στο κοριτ.

Νίκος Σπανιας

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΛΑΕΡΤΗ

στην Elsa Arabian

Επρεπε ν αφησω το θλιμενα πριγκηπα στη θλιψη του
Να φτισω την αδερφη μου
Να λυσω μονος μου το προβλημα μου
Να μην ανησυχησω για το βαρος της αποφασης μου
Να μαδησω, μες στην απελπισια μου, ολη τη γη απ τα φυλλα της
Να μη δοσω προσοχη στις φιλοσοφικες πορδες του πουτικου πατερα μου
Να χαλασω την ταξη των πραγματων
Να σκεπασω με το μαυρο μανδυα του το προσωπο μου
και γα κανω τον κοσμο
Ν αυτιλαλησει σα φιλι η σαν αγαφυλλητο...
Επρεπε να θαυμιασω τις θεσπεσιες γαλιπες του
Τις σπουδες του στη Βιτεμβεργη
Την σχεδιον εριταφροδιτη χαρη του
Το χρυσο του μενταγιον στο στηθος
Το φανατισιο της προφητειας του
Τους πυρακανθους των ματιων του
Το μισος του για τις γυναικες
Επρεπε ν αφησω την σιωπη
Διαν αλφαδι γα πεσει στη σιωπη...
Επρεπε να γινω επιστηθιος φιλος του Ορατου
Να διωξω το κορακι της Δανιας απ το στηθος του
Επρεπε να κλαψω στην αγκαλια του
Ν αλλαξω στην αγαγκη τ ονομα μου
Να χαραξω στην πλακα της μηνητης μου